

SÄKENIÄ

Sosialistinen Kuukausijulkaisu

Ilmestyy kuukausittain, Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

ALEX COLEMAN, toimittaja

Avustajia: N. R. af Ursin, A. B. Mäkelä, Yrjö Sirola y. m.

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

Syndikalismi, industrialinen unionismi ja sosialismi

V. SYNDIKALISMIN SUHDE SOSIALISMIIN

Pontevan syndikalistisen agitaktionin olemassaolo on haaste sosialismille. Se eittämättömästi herättää muutamia vakavia kysymyksiä, joiden suhteen kukaan ajatteleva sosialisti ei voi olla välinpitämätön. Esimerkiksi: Onko syndikalismi määrätty pelaamaan pysyväistä osaa köyhälistön vallankumouksellisessa liikkeessä, tahi onko se vaan sen liikkeen kehityksen tilapäinen muoto? Onko sille mahdollista vetää puoleensa niitten maitten järjestynyt köyhälistö, joissa työväen luokkatietoisuus on enimmin kehittynyt ja työväenjärjestöt paraiten edistyneet? Jouduttaako vai hidastuttaako syndikalismien menestys sosialismien toteutumista? Minkä kannan sosialistisen poliittisen liikkeen pitää ottaa syndikalistista agitatsionia vastaan?

Näitä kysymyksiä ei noin vain sivuuteta. Dogmaattiset vastaukset useimpiin tämäntapaisiin

kysymyksiin ovat yhtä turhia kuin ei mitään. Meidän paraat vastauksemme useimpiin edelläoleisiin kysymyksiin pitää olla ehdollisia, ei ehdottomia. Olisi turhaa kieltää syndikalismien mahdollisuus tulla pysyväksi köyhälistön taistelumuodoksi, vaikka meidän paraskin ja tarkin tutkimuksemme johtaisi meidät uskomaan sen mahdottomaksi. Historia on täynnä sellaisia varoituksia dogmaattisia vastauksia vastaan, joihin ainoastaan aika voi vastauksen antaa. Bismarck aikoinaan väitti, että sosialistinen liike ei voi saada jalansijaa Saksassa. Gladstone sanoi samaa sosialismista Englannissa.

Kuitenkin, niillä, jotka odottavat syndikalistisen agitaktionin hälvenevän, on puolellaan todistus historiassa siinä suhteessa, että syndikalismilla on joka suhteessa yhtäläisyyttä niiden lukuisien yleisten agitatsionimyrskyjen kanssa, jotka aika ajottain ovat nousseet

häilyttämään maailmaa ja sitte vähitellen hävinneet. Kuten olemme nähneet, syndikalismin ominaiset opit ovat olleet agitatsionin perusteena eri aikoina viime kahdeksankymmenen vuoden ajalla, alkaen Robert Owenista. Ja sen erikoiset menettelyt, parlamentarillisen toiminnan hyleksiminen, lakkoihin luottaminen, kapinat ja muut "suoran toiminnan" muodot, ovat yhtä vanhoja ja yhtä monasti ilmenneitä. Nykyisessä syndikalistisessa agitatsionissa ei ole mitään, mikä edellyttäisi sen enemmän pysyväksi kuin lukuisat edeltäjänsäkään ovat olleet. Nykypäivän syndikalismissa ei ole mitään uusia puolia, joille joku voisi perustaa toivon tahi uskon, että Robert Owenin, Pierre J. Proudhonin, Feargus O'Connorin ja Michael Bakuninin aatteet ja menettelytavat ovat vakaasti juurtuneet työväenliikkeeseen.

Jotkut voivat ajatella, että perus tällaiselle toivolle tai uskolle löytyy nykyisen syndikalistisen liikkeen suuressa voimassa, niiden luvussa, jotka luutavat sen tunnus sanoja ja asettavat luottonsa sen periaatteisiin ja käytäntöön. Sellaiselle näkökannalle historia ei tarjoa mitään tukea. Ne jotka asettavat luottonsa tähän lukumäärän paljouteen, eivät tunne samalaisten liikkeiden mennyttä historiaa. Niiden täytyy olla epä tietoisia siitä, että syndikalismin oleellisilla periaatteilla on paljon vähemmän kannattajia nykyään kuin kuusikymmentä tahi kuusikymmentä viisi vuotta sitte. Syndikalisteilla ei missään nykymailmassa ole niin paljo seuraajia kuin oli Owenilla v. 1834 tahi chartisteilla v. 1842 ja 1848. Chartistiliikkeestä voidaan tietysti väittää, että se oli pääasiassa liike äänioikeuden ja poliittisten oikeuksien saamiseksi. Jossain määrin tässä väitökses-

sä onkin perää. Sitä ei voida kuitenkaan väittää Owenismista, joka oli kaikissa suhteissa yhtäläinen nykypäivän syndikalismin kanssa. Ja olipa chartistien liikkeen päämenettelytavat yhdenmukaiset nykypäivän syndikalistien menettelyjen kanssa.

Yleisten liikkeiden voiman liioittelu on yleinen. Meluisa agitatsioni, johon heidän täytyy heittäytyä ja kiihotus, jonka luovat, johtaa tähän. Bernard Shaw onertonut hausalla tavalla kuinka muutamat sosialistiset lehtimiehet Englannissa '88-luvun aikana saivat vakuutetuksi osan brittiläisestä yleisöstä, että voimakas liike oli uhkaamassa olevaa yhteiskuntajärjestelmää, kun sitä vastoin tosiasia oli, että Englannissa oli sangen harvoja sosialisteja. Kansainvälisen työväenliiton voima oli niinkään suuresti liioiteltu. Samoin on syndikalismin kanssa. Minkään varmuuden saaminen sen voimasta näyttää mahdottomalle nykyään, mutta me tiedämme, että vain pienen vähemmistön työläisistä edes Ranskassakaan voidaan sanoa tietoisesti ja kiinteästi kannattavan vallankumouksellista syndikalismia. Yleiseen työväenliittoon kuuluu hiukan enemmän kuin puolet Ranskan työväenjärjestöistä, ja sen kokonaisuusmäärä on hyvän joukon vähempi puolesta järjestyneitten joukosta. Koko järjestyneitten työläisten luku itsessään on jo mitättömän pieni ja siitä luvusta Yleinen työväenliitto on vielä pienenä vähemmistönä. Ja tästäkään vähemmistöstä eivät läheskään kaikki ole tässä puhuttujen vallankumouksellisten ajatusten ja menettelyjen kannattajia. Hyvin tiedetään, että yleisessä työväenliitossa on vähemmistö määrävänä. Sen saa aikaan epäedustuksellinen ja epäkansanvaltainen edustuspe-

ruste, jolla edustajat liiton kokouksiin valitaan. Edustusyksikkönä on yhdistys, eikä jäsenmäärä. 40,000 kaivosmiestä, jotka kuuluvat 35 yhdistykseen, saavat vain 35 ääntä. 40,000 rakennustyöläistä, jotka kuuluvat 336 yhdistykseen, saavat 336 ääntä. Niinkauan kuin tällainen edustusjärjestys on vallalla, pysyy vähemmistö, joka muodostuu etupäässä anarkisteista, jotka monessa tapauksessa ovat perustaneetkin pikkuyhdistyksiä, propagandaseuroja, juuri sentähden, liitossa vallanpäällä. Kun tämä kerran muutetaan, työväenliike Ranskassa kaiken mahdollisuuden mukaan, ehkä astuu samalaiselle kehitysasteelle kuin on luonteenomaista Saksan ja Englannin liikkeelle, ja vetäytyy paljo lähempään yhteyteen sosialistisen liikkeen kanssa. Mutta tietysti syndikalistit ovat tiukasti kaikkea suhteellista edustusta samoin kuin kansanvaltaisuuksiin vastaan.

Ennemmin esitettyjen syitten ja edelleen sen syyn tähden, että kaikki työväenliikkeet, syntyneinä taistelun ja sarron aikoina, alkujaan ovat äärimäisen jyrkkiä, mutta sittemmin tasaantuvat tullessaan voimakkaimmiksi, minä olen tullut siihen johtopäätökseen, että syndikalistinen liike joko häviää, sen pääteoria ja ohjelma tullen vain aika-ajottaisen agitatsionin alaiseksi, tahi tulee se suuresti muuttumaan, niin että sen erityiset ominaisuudet, jotka eroittavat sen nyt toisista työväenluokan liikkeistä, häviävät ja se tulee yhtenäiseksi osaksi siitä suuresta liikkeestä, joka taistelee yhtäläisesti sekä poliittisella että taloudellisella alalla.

Täällä Amerikassa edistyy I. W. W:n syndikalismi paraiten sen osan köyhälistön keskuudessa, jolla ei ole vielä äänioikeutta ja joka tulee niistä Europan maista, joissa

työväenliike on heikko. Heidän käsityksensä vallankumouksellisesta toiminnasta on alkuperäinen ja kehittymätön. Ne muodostuvat etupäässä ranskalaisista, italialaisista, espanjalaisista tahi sveitsiläisistä, jotka kukin omaavat näkökannan, joka vastaa heidän kansallisuutensa oloja. Kun he tulevat kansalaisiksi, saavat laajemmat tiedot valtiolaitoksimme ja mitenkä köyhälistö voi saada niiden kontrollin käsiinsä, menettävät he luottonsa I. W. W:iin tahi perinpohjiin muuttavat sen menettelyjä.

Syndikalistinen liike on utopistista; sen päämaali ja menettelyt tarkoitusperänsä saavuttamiseksi eivät vastaa nykyisen poliittisen ja teollisen elämän todellisuutta, vaan ovat ehdottomain periaatteiden mukaan muovattuja. Maissa, kuten Ranskassa, Italiassa ja Espanjassa, joissa teollisuus on vuosisadan jällessä, syndikalistinen liike voi ylläpitää suurempaa pontevuutta ja kuntoisuutta kuin olisi mahdollista Englannissa, Saksassa ja Amerikassa. Mutta antaahan Ranskan, Italian, Espanjan ja sentapaisten maitten teollisuuden kehityksen jouduttautua, kuten Saksan jälkeen 1871 ja sen kiertämättömänä seurauksena työväenliike noissa maissa kehittyy parempaan ja vakavampaan järjestymismuotoon, joka ei ole riippuvainen innostuksesta, vaan voimasta ja kurista ja aineellisista tuloista. Mikä näyttää johdonmukaiselle nykyajan köyhälistön liikkeen historian selitykselle on se, että syndikalismi on vaarallista, ei sentähden, että sillä on mitään tilaisuutta tulla johtavaksi työväenjärjestömuodoksi niissä maissa, joissa työläisten luokkatietoisuus on enimmin edistynyt ja työväenjärjestöt paraiten kehittyneet, mutta sentähden että se paljo mahdollisemmin on sinä välineenä,

joka pitää taistelevan köyhälistön rivejä hajanaisena ja heikentää sen vapautustaistelua.

Ja vaikka syndikalistinen liike voisikin täydellisesti onnistua päämääränsä saavuttamisessa, sen voitto ei olisi ollenkaan sosialismin voitto. Työläisten omistusoikeus ja hallinto-oikeus niihin teollisuuksiin, joissa kutkin työskentelevät, on jotain vallan toista kuin tuotannonvälikkapaleitten yhteiskunnallistuttaminen ja niiden omistus ja kansanvaltainen hallinto yhteiskunnan kautta. Vaikka me ajattelisimme yhden suuren ja keskiteyllä vallalla olevan unionin kontrollia kaikkien teollisuuksien yli tahi lukuisten pienien teollisuusunionien hallintovaltaa paikallisten teollisuuksien yli, on vaikeaa käsittää kuinka teollisuus-hierarkia, se on, jonkun merkittävimmän teollisuusalan työläisten etuoikeuteksi ryhmäksi tahi luokaksi tuleminen voidaan välttää. Eikö teollisuuteen liity suuria yhteiskunnallisia hyötyjä, joita niiden työläisten ei voida odottaa työläisinä kunnollisesti suojelevan. Liikenteen alalla palvelevat työläiset esim. eivät voi vaatia itselleen yksinomaista kontrollia liikennevälineitten yli. Kansalaisilla kokonaisuudessaan on tässä hyvin suuria etuja kyseessä, etuja, joita ei voida suojella muuten kuin koko yhteisön edustuksen kautta niiden hallinnossa. Suurinkaan kieräily ei voi peittää sitä seikkaa, että nykyinen syndikalistinen ajatus on kaukana sosialisista.

Oletetaanpa kuitenkin, että tämä vaikeus, jota syndikalistit eivät ole koskaan niin vakavasti käsitelleet kuin sen tärkeys ansaitsisi, voidaan tyydyttävästi ratkaista: oletetaan, että syndikalistit voivat järjestää teollisen hallituksen niin, että kaikki vaikeudet voitetaan ja kaikille

tapahtuu oikeus, jäisi silti vielä suurmerkityksellisiä pulmia, jotka eivät johdu teollisuuksien kontrollista, vaan ihmisten keskinäisistä suhteista määrätyillä alueilla, toisin sanoen, suuria yhteiskunnallisia pulmia, joiden ratkaisemiseen teollinen kykeneväisyys — vaikka myöntäisimmekin unionien omaavansa siinä suhteessa yksinoikeuden — ei ole vähimmäissäkään määrässä mikään valmistuskoulu.

Tietysti oletus, että työväenunionit jo luonnostaan ovat sopivat yhteiskunnan ja sen hallinnon perusyksiköksi, on itsestään vakavasti kyseenalainen. Mitä valmistuksia unionin toiminta antaa sellaiselle tärkeälle tehtävälle? Ehdottoman suorasti sanoen, juuri työväenunionin luonne, se tehtävä mikä sillä on nykyisessä yhteiskunnassa, pyrkii tekemään sen kelvottomaksi siihen osaan, minkä syndikalistit antaisivat sille yhteiskunnassaan. Sen työ on arvostettavaa ja hävittävää. Sitä ei liikuta teollisuuslaitoksen tahi organisatsioonin järjestävä ja johtava työ. Se on tässä suhteessa kokonaan toisellainen osuuskunnasta, joka varsinaisesti käsittelee jonkun teollisuuden tehokasta organisatsioonista ja hallintoa. Jos kokemus ja valmistus merkitsee mitään, osuuskuntaliikkeet kykenevät teollisuuksien varsinaiseen johtoon paljo paremmin kuin työväenunionit.

*

Mitenkä sosialistien on suhtauduttava syndikalismiin? Tähän kysymykseen voi parhaiten vastata esittämällä kansainvälisen sosialistiliikkeen kannan ja vertaamalla sitä syndikalismiin. Sosialistien kannasta on tuskin tehty parempaa julistusta kuin Parisin kansainvälisessä sosialistikongressissa v. 1900.

“Nykyajan köyhälistö on kapitalistisen tuotantojärjestelmän vält-

tämätön tulos. Sillä kapitalistinen tuotantojärjestelmä riippuu riistoesineestä ja se löytää sen orjuutetussa, taloudellisesta ja poliittisesta itsenäisyyttä vailla olevassa työväenluokassa. Tämän luokan vapauttaminen voi tapahtua vain niitä vastaan taistelemalla, jotka kannattavat kapitalistista tuotantojärjestelmää (joka, sivumennen sanoen, luonnostaan pyrkii tuotannon yhteiskunnallistuttamista kohti). Siis, köyhälistölle on avoinna vain yksi tie, se on, luokkana vastustaa kapitalisteja.

”Sosialidemokratia on ottanut tehtäväkseen köyhälistön järjestämisen armeijaan, joka on valmis yhteiskunnalliseen sodankäyntiin, ja sen täytyy, sentähden, ennenkaikkea saada työväenluokka tietoiseksi luokkaeduistaan ja voimastaan. Tämän saavuttamiseksi sen täytyy käyttää kaikkia mahdollisia keinoja ja ajaa kaikkia mahdollisia parannuksia. Erittäinkin kongressi suosittaa ottamaan osaa poliittiseen elämään, vaatimaan yleistä äänioikeutta, järjestämään työväenluokan poliittisesti, ammatillisesti ja osuustoiminnallisesti, ja perustamaan työväen valistusseuroja j. n. e.

”Kongressi kehottaa sosialisteja kaikissa maissa katsomaan, että nämä kaikki muodot ja samalla valistusvälineet, jokapaikassa työskentelevät käsikädessä. Silläkeinoin työväenluokan voima vähitellen kasvaa, kunnes se viimein kykenee poistamaan keskiluokat taloudellisesta ja poliittisesta vaikutusvallastaan ja yhteiskunnallistuttamaan tuotannon välineet”.

Tämä lausunto tekee selväksi:

Että päämäärä, johon pyrimme, on tuotannonvälineitten yhteiskunnallistuttaminen ja luokkavallan poistaminen;

Että kapitalistisen tuotannon varsinainen luonteenomaisuus pakottaa sen tätä päämäärää kohti.

Että, silti, tämä päämäärä voidaan saavuttaa vain köyhälistön tietoisien taistelun kautta;

Että köyhälistön taistelun täytyy käsittää kolme muotoa: poliittisen, s. o. parlamentarillisen, ammatillisen ja osuuskunnallisen toiminnan.

On hyvin selvää, että sosialistista liikettä ei voi rajoittaa parlamentarilliseen toimintaan yksinomaan. Joskus lienee ollut aika, jolloin oltiin halukkaita vähemmän ammatillista ja osuuskunnallista toimintaa, mutta sitä ei ole enään missään nähtävissä. Ammatillisen ja osuuskunnallisen liikkeen suuri kasvaminen johtavissa teollisuusmaissa on antanut käytännöllisen vakuuden, että nämä toimintamuodot eivät rajoita tai heikonna poliittista taistelua, vaan vahvistavat sitä. Nämä kolme liikettä täydentävät hyvin toisiaan ja sosialistinen liike on menestyksellisintä niissä maissa, missä nämä toimivat käsi-kädessä.

Mutta sosialistinen liike ei ole pelkästään poliittinen ja parlamentarillinen se on välttämättömydestä poliittinen ja parlamentarillinen liike. Kaikkiolla sosialistiliikkeen hyväksymä ohjelma painostaa parlamentarilliseen työhön osanottamista ja poliittista toimintaa työväenluokan tärkeimpänä tarpeena ja velvollisuutena. Se ratkaistiin Zyrichin kongressissa, jossa ”lainlaadintatyöhön osanottaminen ja parlamentarillinen toiminta” asetettiin edustus oikeuden ehdoksi kaikkiin tuleviin kongresseihin, ja yhtä tärkeänä ehtona myös ”yhteiskunnallisen omistuksen ja yhteiskunnallistetun tuotannon” tunnustaminen. Päätös selittää, että ainoastaan ne, jotka täyttävät seuraavat ehdot, voivat ottaa osaa kansainvä-

lisen sosialistiliikkeen kongresseihin:

“1. Edustajat kaikista ryhmisistä, jotka pyrkivät kapitalistisen yksityisomistuksen ja -tuotannon sijaan asettamaan yhteiskunnallisen omistuksen ja yhteiskunnallistetun tuotannon, ja jotka tämän päämäärän saavuttamisen välttämättömänä keinona pitävät lainlaadinnalliseen työhön osanottoa ja parlamentaarillista toimintaa.

“2. Kaikki ammattijärjestöt, jotka, vaikka eivät itse otakkaan osaa poliittiseen taisteluun, tunnustavat sen välttämättömyyden. Anarkistit ovat täten poisluetut”.

Luonnollisesti se, mikä koskee kansainvälistä liikettä, koskee kutakin maata erikseen. Anarkistien oppien levittäminen, poliittisen toiminnan — sen parlamentarisessa merkityksessä — epäminen, tekee henkilön, joka omaa sellaista mielipidettä, kelpaamattomaksi sosialistipuolueen jäseneksi joka maassa.

Meidän suhteemme anarkisteihin on ehdottomasti leppymättömän vihollisuuden suhde. Sosialistisen

käsityksemme peruserkityksellinen kohta on, että köyhälistön on otettava osaa lainlaadinnalliseen ja parlamentariseen toimintaan itsensä vapauttamiseksi. Anarkistit tahtovat vain hävittää valtiovallan; sosialistit tahtovat valloittaa sen käyttääkseen sitä.

Ei ole ollenkaan väliä vaikka anarkismin leima poistetaankin anarkistien luonteenomaisesta ohjelmasta ja varustetaan uudella leimalla. Parlamentarillisen toiminnan vastustaminen on sosialismin vastaista joko sillä on nimenä anarkismi tai syndikalismi. Yksinomainen “suoraan toimintaan” luottaminen, josko sitä saarnaa Malatesta ja John Most anarkismin nimellä, Labriola ja Lagardelle syndikalismin nimellä tai Trautman ja Haywood I. W. W:n nimellä, on meidän näkökannaltamme yhtä paha. Mitä hyvänsä muita käsityksiä, jotka ovat vieraita anarkismille, syndikalismi sisältäneekin, yksi on kuitenkin selvä, nim. se, että sen käytännöllinen ohjelma on puhtaasti anarkistinen ja sosialisminvastainen.

Maailman halvin työjuhta

Jos näkisitte tuon otsikon kysyvässä muodossa: Mikä on maailman halvin työjuhta?, niin heti alkaisitte arvailla mikä on työjuhdis-ta halvin.

Ensiksi kai tulisi mieleen pieni, vaatimaton, pitkäkarvainen eläin, jota yleisesti kutsutaan miuliksi ja jota usein käytetään esikuvana nöyrästä alistuvasta, oikein orjamaisesta työläisestä.

Mutta se arvauksenne ei olisi oikein.

Eräässä amerikalaisessa lehdes-sä oli kuva, joka tähänkin on lainattu. Siinä kuvataan useita työjuhtia ja keskellä kaikkia on se “halvin työjuhta”.

Seuratkaamme hiukan tuota sarjaa.

Sarjassa on kuvattuna kaikki kalleinmat ja halvimmat työeläi-